

Διαμεσολαβήσεις και διεθνείς διασκέψεις

Ελληνες, Τούρκοι και άλλοι αναλιτές διατυπώνουν υποθέσεις για ενδεχόμενες εξελίξεις στις σχέσεις Αθήνας και Αγκυρας μετά τις εκλογές στις δύο χώρες. Άλλοι κάνουν λόγο για αλλαγή πολιτικής ή το αντίθετο αν ο Κεμάλ Κιλιτσντάρογλου βγει νικητής, άλλοι αναφέρονται στην πιθανότητα να επανέλθουν οι υψηλοί τόνοι αν ο σημερινός πρόεδρος επανεκλεγεί, ενώ μερικοί μιλούν για αλλαγή της πολιτικής του έναντι Ελλάδας και Δύσης. Η Αθήνα παρακολουθεί με προσοχή τις δηλώσεις των τούρκων πολιτικών και τις σταθμίζει βάσει των μέχρι τώρα εμπειριών της όσο και με γνώμονα την επιθυμία να δει την Αγκυρα να ακολουθεί τη δυτική οδό της αντικειμενικής προσέγγισης του διεθνούς δικαίου. Μιας προσέγγισης που θα βρίσκεται μακριά από την «εθνική ερμηνεία» των διεθνών κανόνων.

ΓΝΩΜΗ

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΚΛΙΚΗ

Παράλληλα, η Αθήνα συγκρατεί την προθυμία τρίτων να φέρουν Ελλάδα και Τουρκία είτε σε μια τράπεζα διμερών διαπραγματεύσεων είτε σε άλλη που θα πάρει χαρακτήρα διεθνούς διάσκεψης. Η ελληνική πλευρά είναι σαφής, δεχόμενη ως μόνο αντικείμενο των συνομιλιών της με την τουρκική τη συζήτηση της νομικής διαφοράς τής οριοθέτησης των θαλάσσιων ζωνών. Από την πλευρά της, η Τουρκία επιδιώκει πολιτική συζήτηση, εντάσσοντας το θέμα των θαλάσσιων ζωνών σε δέσμη

πολλών άλλων θεμάτων που η ίδια έχει επινοήσει.

Το 2020, το Βερολίνο είχε επιδιώξει να μεσολαβήσει ώστε Ελλάδα και Τουρκία να ξεκινούσαν διάλογο «προκειμένου να βρισκόταν λύση». Και η πρόθεσή του αυτή φαίνεται να εξακολουθεί να υπάρχει. Διαμεσολαβήσεις με καλή πρόθεση είναι ευπρόσδεκτες όταν προέρχονται από πρωτεύουσες που αποδεδειγμένα έχουν ταχθεί υπέρ του διεθνούς δικαίου και μόνο, χωρίς να έχουν τηρήσει επιλεκτική στάση. Όταν όμως υπάρχει το προηγούμενο του αποκλεισμού της Ελλάδας από τις συναντήσεις του Βερολίνου για το Λιβυκό, το οποίο έχει σαφείς προεκτάσεις προς τα ελληνικά δικαιώματα και συμφέροντα, η επιφυλακτικότητα που προκύπτει δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αδικαιολόγητη. Πέρα όμως από αυτό, η Αθήνα οφείλει να είναι ιδιαίτερα προσεκτική στο ενδεχόμενο να έλθει και πάλι στο προσκήνιο η ιδέα διοργάνωσης μιας διεθνούς διάσκεψης για τα ελληνοτουρκικά. Είτε υπό τη μορφή όσων πρότεινε την περασμένη δεκαετία ο τούρκος πρόεδρος είτε υπό άλλη. Σε μια τέτοια περίπτωση, πέραν κάποιων ειδικού βάρους συμμετάχων και διεθνών θεσμών, ζήτημα γεννάται και για το ποιοι θα κληθούν να συμμετάσχουν σε αυτή. Και είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι κάποιος από αυτούς όπως και τρίτοι παίκτες, περιφερειακοί ή διεθνείς, δεν θα κινηθούν με μη αντικειμενικά κριτήρια. Γι' αυτό και η ελληνική πλευρά θα ήταν σκόπιμο να δραστηριοποιηθεί από τώρα προκειμένου, για κάθε ενδεχόμενο, να καταστήσει σαφή τα όρια των ανοχών της.

Η δικαστική λύση του αμιγώς νομικού θέματος που διχάζει τις δύο χώρες είναι ο πλέον πρόσφορος τρόπος για να υπάρξει σταθερή βάση για την περαιτέρω εξέλιξη των σχέσεών τους. Αμφίβολος αποτελεσματικότητας διαμεσολαβήσεις και διεθνείς διασκέψεις, όχι μόνο μικρές μπορεί να αφήσουν στην κάθε πλευρά, αλλά και να σπεύρουν ζιζάνια που θα προανακρούουν νέες και επικίνδυνες εντάσεις στο εγγύς ή απώτερο μέλλον. Αυτό που τόσο η Ελλάδα όσο και η Δύση, ως σύνολο, προσπαθούν να εξαλείψουν από την πολύπτυχη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου.